

"СЕЧЕЊЕТО ЦРВЕНА ПАНДЕЛКА"

ВО ЗАБОРАВ ПРЕД КАУЗАТА

Доколку се влошат односите, тогаш сè би имало ретроградно дејство. Неговото Блаженство Ариепископот Охридски и Македонски г.г. Стефан неодамна отпува во Белград за да се сретне очи в очи со српскиот патријарх Павле. Но, од таму не беа донесени револуционерни одлуки, туку средбата беше искористена за симболично отворање нова страница во односите меѓу МПЦ и СПЦ.

■ Пишува: Кокан СТОЈЧЕВ

Највисоките црковни веродостојници на Српската православна црква во манастирот "Житомислик" близу Мостар, кој ѝ припаѓа на Захумско-херцеговската епархија, го одржува црковно-народниот собир, на кој се претпоставува дека можеби ќе биде потпишан томос за признавање на т.н. Охридска архиепископија, со која раководи Јован Вранишковски. Доколку на Светиот архијерејски собир на СПЦ се донесе таква одлука, сигурно дека повторно ќе дојде до заострување на односите меѓу Македонската православна црква и Српската црква. На тој начин дефинитивно ќе се затворат сите можни врати за нормално продолжување на комуникацијата во однос на спорот меѓу сестринските цркви. Официјалните македонски црковни лица не сакаат подетално да ја коментираат најновата информација, која со брзина на звукот беше проследена од страна на крилото во СПЦ, кое го негира постоењето на МПЦ. Овие тврдокорни српски црковни националисти постојано ги заматуваат лончињата и се обидуваат да ги вжештат односите меѓу двете цркви. Со тоа ги одлагаат намерите за приближување на ставовите и решавањето на проблемот. Во последниве неколку години тие успеаја да направат мал црковен пуч во Си-

нодот на МПЦ, но процесот беше запрен благодарение на македонскиот народ и верниците како и на трезвеноста на најстарите владици во Синодот на МПЦ. Така, проблемот за момент беше пломбиран за повторно да се активира деновиве кога СПЦ се обидува да го наметне својот вековен стремеж и канците

ЛИТУРГИЈА НА СРПСКИТЕ ВЛАДИЦИ ПРЕД ПОЧНУВАЊЕТО НА ЦРКОВНО-НАРОДНИОТ СОБИР ВО МОСТАР

да ги префрли во македонската држава. Но, тоа не може да им успее на тврдокорните национал-шовинисти, бидејќи нивната мисија не наоѓа плодно тло меѓу македонскиот народ и верниците. Доколку се влошат односите, тогаш сè би имало ретроградно дејство, иако Неговото Блаженство Архиепископот Охридски и Македонски г.г. Стефан неодамна отпува во Белград за да се

сретне очи в очи со српскиот патријарх Павле. Но, од таму не беа донесени револуционерни одлуки, туку средбата беше искористена за симболично "сечење црвена панделка" и отворање нова страница во односите меѓу МПЦ и СПЦ. Таквиот потег беше оценет како мудар и соодветен чин, бидејќи мораат да се приближат ставовите меѓу завојуваните страни. Во православието не секогаш функционираат зацементираните

канонски правила, бидејќи како што нè потсети Варелиј Алексеев, советникот на влијателниот руски патријарх Алексеј Втори, треба да се слуша народот. Оттаму сè што ќе пристигне од Мостар треба со голема внимателност да се разгледа, бидејќи досегашните искуства нè наведуваат на грешките кои ги сторија одделни владици во Синодот на МПЦ.

Во контекст на условите

кои владеат во односите меѓу МПЦ и СПЦ за отпоздравување претставува подмладувањето, односно пополнувањето на упразнетите епископски места во Синодот. Тројцата нови епископи немаат зад себе црни петна, се овозможува силен продор на свежа крв, со која достоинствено ќе се застане во одбраната на каузата за автокефалност на Македонската православна црква, наследничка на Охридската архиепископија. Нејзиниот трновит пат ги растерува црните облаци, а комуникацијата со сестрите и браќата од другите православни цркви се интензивираат, за што сведочат и посетите на Москва и на Вселенската патријаршија. Оттаму дуваат поволни ветришта, кои овозможуваат македонскиот црковен брод да вповли во мирни води. Всушност, и одмерениот став на македонските владици во однос на сè уште непотврдени информации за томосот на т.н. Охридска архиепископија, претставува сигурна основа дека тлото е задржано. Затоа, што и да биде одлучено на српскиот црковно-народен собир нема да ги урне темелите на МПЦ. Таа ја преброди кризата настаната со расколнштвото на Вранишковски и е концентрирана на зацврстувањето на сопствените редови и на позицијата во православниот свет. Тој свет често пати бил разбрануван од вакви проблематични појави, како што е спорот меѓу Украинската и Руската црква, или проблемот меѓу Црногорската и Српската црква. Тие и ден денес се соочуваат со последиците, кои се обременети од строгите канонски правила, заборавајќи на братската христијанска љубов, која ја проповедал Господ Исус Христос.